

ΜΙΑ ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕ ΤΗΝ...

γονείς μου όπως σας είπα είχαν χωρίσει και παρ' όσον τον πατέρα μου τον έβλεπα σχεδόν κάθε μέρα και με αγαπούσαν πάρα πολύ και οι δύο, ήμουν αρκετά μόνη μου γιατί δεν είχα αδελφία αφ' ενός και αφ' ετέρου επειδή ήμουν πάρα πολύ ασθενικό παιδί περνούσα πάρα πολλές μέρες και ώρες στο σπίτι και στο κρεβάτι και σπάνια έπαιζα με άλλα παιδιά, οπότε ήταν μοναχικά και μελαγχολικά. Αυτό βέβαια στάθηκε η αφορμή για να αρχίσω να γράφω. Η μόνη μου διασκέδαση, το μόνο μου παιχνίδι ήταν το διάβασμα και οι δικοί μου που αγαπούσαν πάρα πολύ το διάβασμα και τα βιβλία μου έφερναν συνέ-

τας, που με έκαναν να χάνω πολλές μέρες από το σχολείο μου.

ΠΑΤΕΡΑΣ ΕΝΑΣ ΠΑΣΙΓΝΩΣΤΟΣ ΗΘΟΠΙΟΣ

Ο πατέρας σας, ο Νίκος Βασταρδής, ήταν πασιγνώστος ηθοποιός, αυτό σας επηρέασε στη ζωή σας και πόσο;

Ασφαλώς και με επηρέασε. Βέβαια δεν ξέρω, επειδή εμένα ήταν ο μπαμπάς μου πάνω απ' όλα και ήταν γνωστός, δεν ξέρω πως είναι όταν ζεις με έναν πατέρα που δεν είναι τόσο γνωστός. Ο πατέρας μου, παρ' όσον ήταν πασιγνώστος και ειδικότερα από την εποχή που έκανε και τηλεόραση και τον έμαθε όλη η Ελλάδα, δεν μου δημιουργούσε πρόβλημα και ήμουν περήφανη γι' αυτόν. Μου άρεσε. Τον καμάρωνα. Το πιο σημαντικό για μένα ήταν ότι ο πατέρας μου ήταν ένας τόσο ξεχωριστός και ιδιαίτερος άνθρωπος. Του χρωστάω πάρα πολλά στη ζωή γιατί πάνω απ' όλα του χρωστάω το γεγονός ότι μου έδωσε πάρα πολύ αγάπη. Με

δεχόταν ακριβώς όπως ήμουν. Δεν μου έβαζε ποτέ όρους στην αγάπη του, σπιλ «θα σε αγαπάω αν είσαι καλή μαθήτρια» ή «αν είσαι καλή μαθήτρια θα σε αγαπάω». Ποτέ δεν μπήκε τέτοιο θέμα. Βεβαίως μου έλεγε, για μένα, να είμαι καλός άνθρωπος, να είμαι καλή μαθήτρια ή να διαβάζω ή να βάζω κάποιους στόχους στη ζωή μου, αλλά ποτέ αυτό δεν το παρουσίασε σαν δική του επιθυμία ή σαν έναν όρο για να με αγαπάει. Ήταν ο πιο σημαντικός άνθρωπος στη ζωή καθώς και η μητέρα μου ήταν σημαντική. Και οι δύο ήταν ιδιαίτερα άτομα, ήταν και οι δυο τους πολύ μορφωμένοι.

Ως μαθήτρια του Δημοτικού, σας άρεσε να παίρνετε μέρος στις θεατρικές παραστάσεις του σχολείου σας;

Όχι! Πρέπει να πω ότι μεγάλωσα μέσα στο θέατρο, λόγω του πατέρα μου. Μου άρεσε πάρα πολύ το θέατρο. Έβλεπα σπουδαίες παραστάσεις γιατί ο πατέρας μου δούλευε τότε στο Εθνικό Θέατρο και στο Θέατρο Τέχνης και βέβαια αυτό ήταν ένας λόγος που λάτρευα το θέατρο. Το έβλεπα σαν ένα ιδιαίτερο κόσμος. Αλλά επειδή μεγάλωσα πολύ μοναχικά, ήμουν πάρα πολύ δειλή και πάρα πολύ συνεσταλμένη και κατά συνέπεια δεν έπαιζα. Για πρώτη φορά στη ζωή μου ανέβηκα στη σκηνή στην Τρίτη Λυκείου και ήμουν πάρα πολύ καλή. Εκεί, μετά από αυτή την παράσταση, ανακάλυψα πόσο πολύ ήθελα να γίνω ηθοποιός. Όλα τα προηγούμενα χρόνια δεν συμμετείχα καθόλου.

Η ΣΧΕΣΗ ΜΟΥ ΜΕ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Είχατε καλή σχέση με το σχολείο, ως μαθήτρια;

Νομίζω πως ναι. Βεβαίως υπήρχαν και μαθήματα που δεν μου άρεσαν καθόλου. Ας πούμε δεν ήμουν καθόλου καλή στα Μαθηματικά, αλλά γενικά είχα πολύ καλή σχέση με το σχολείο. Ήμουν αρκετά καλή μαθήτρια. Ήμουν πάρα πολύ καλή στα θεωρητικά μαθήματα, στην έκθεση στα νέα ελληνικά στα αρχαία ελληνικά στην Ιστορία... Το αγαπούσα το σχολείο, παρ' όσον βεβαίως κουραζόμουν, γιατί δεν ήμουν από τα παιδιά που διαβάζουν από το πρωί μέχρι το βράδυ, άλλα ήμουν αρκετά έξυπνη και τα κατάφερα. Πρέπει να σας πω ότι στο δημοτικό είχα κάποια προβλήματα σχέσεων με τα παιδιά, γιατί ήμουν αρκετά απομονωμένη κάτι που ξεπεράστηκε στο Γυμνάσιο και στο Λύκειο. Επίσης στο δημοτικό είχα κάποια προβλήματα, τα οποία και λόγω της ασθενικότη-

της, που με έκαναν να χάνω πολλές μέρες από το σχολείο μου.

Επίσης πρέπει να πω ότι ο πατέρας μου είχε μια πολύ μεγάλη αθωότητα και μια παιδικότητα. Παιζαμε μαζί ατέλειωτες ώρες. Μου αφιέρωνε ατέλειωτες ώρες. Μετά γίναμε και συνάδελφοι και πιστεύω ότι σίγουρα με επηρέασε. Δεν ξέρω αν θα γινόμουν ηθοποιός αν δεν είχα έναν πατέρα που δεν ήταν ηθοποιός και που τον θαύμαζα πάρα πολύ. Επίσης τον θαύμαζα και εκτός σκηνής γιατί ήταν ένα πλάσμα τόσο αισιόδοξο που μου έλεγε «αν πάνε κάποτε να με εκτελέσουν, εγώ θα χαρώ τη διαδρομή». Κάθε φορά που του έλεγα ότι έχω ένα πρόβλημα αυτός μου έλεγε «αν το πρόβλημα είναι για αύριο και δεν είναι τωρινό δεν υπάρχει κανένας λόγος να το συζητήσουμε». «Μάθε να στεναχωριέσαι μόνο για ό,τι σου συμβαίνει αυτή τη στιγμή. Μην προβληματίζεσαι για το αύριο γιατί αυτό φέρνει τα δικά του και το κάθε πράγμα θα το αντιμετωπίσεις στην ώρα του». Ήταν ένας άνθρωπος που θα μπορούσα να του πω ότι έκανα το χειρότερο πράγμα και θα μου έλεγε ότι δεν έπρεπε να το κάνεις και ότι αυτό θα έχει συνέπειες, αλλά θα μου έλεγε ότι με αγα-

πάει το ίδιο. Επίσης ήταν ένα άτομο που αγαπούσε τρελά τους ανθρώπους και αυτό το έμαθε και σε μένα.

Θυμάμαι ότι κάποτε κατάφερε να αγοράσει, μετά από πολλούς μήνες, ένα παλτό που του άρεσε πολύ και λέω κατάφερε, γιατί το θέατρο δεν είχε πολλά λεφτά και την πρώτη ή τη δεύτερη μέρα που το φόρεσε, είδε έναν άστεγο στο Σύνταγμα και τότε το έβγαλε και του το έδωσε, χωρίς δεύτερη σκέψη. Αυτός ήταν ο πατέρας μου, ο Νίκος Βασταρδής.

ΟΙ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΜΟΥ

Ως νεαρή κοπέλα είχατε ποτέ συγκρουστεί με τους γονείς σας και γιατί; Με τον πατέρα μου ποτέ και αυτό το καταλαβαίνετε από όσα σας είπα στην προηγούμενη ερώτηση που μου κάνατε.

Με τη μητέρα μου, με την οποία μεγάλωσα μαζί, στο ίδιο σπίτι και είχαμε άλλη τριβή και ήταν και πιο πιεστική και παρ' όσον με λάτρευε και αυτή, ναι, είχαμε συγκρουστεί κάποιες φορές, αλλά τίποτα το σοβαρό. Συγκρουόμασταν για βλακείες. Για το διάβασμα, για θέματα του σχολείου και κάποιες άλλες φορές συγκρουόμασταν για θέματα καθαρά θεωρητικά. Για την αξία ενός συγγραφέα, ας πούμε. Συνήθως συγκρουόμασταν για μικροπράγματα. Παραδείγμα για το ντύσιμο μιας και είχε πολύ καλό γούστο και δεν της άρεσε η κακογουστία.

Όμως παιδιά ποτέ δε συγκρουστήκαμε για κάτι βαθύ, για κάτι σημαντικό ή για κάποια σοβαρή απόφαση για τη ζωή μου. Η μητέρα μου, όταν της είπα ότι θα γίνω ηθοποιός δεν συμφωνούσε όπως δεν συμφωνούσε και ο πατέρας μου, γιατί και οι δυο γνώριζαν τις δυσκολίες του επαγγέλματος, δεν μου έφερε αντίρρηση και μάλιστα μου είπε ότι αφού αυτό το αγαπάς θα πρέπει να το κάνεις σωστά και θα προσπαθήσεις να είσαι πολύ καλή στη δουλειά σου.

ΤΑ ΤΡΙΑ ΜΟΥ ΠΑΙΔΙΑ

Γνωρίζουμε ότι είστε ηθοποιός, σεναριογράφος και συγγραφέας, από αυτά τα τρία ποιο είναι το πιο σημαντικό για σας και γιατί;

Με έχουν ρωτήσει πολλές φορές αυτή την ερώτηση και κάθε φορά προσπαθώ να εξηγήσω ότι και τα τρία είναι εξίσου σημαντικά. Είναι σαν να ρωτάς κάποιον που έχει τρία παιδιά, πιο αγαπάει περισσότερο. Φυσικά έχω κάνει και εγώ αυτή τη βλακεία και έχω ρωτήσει φίλες μου σε ποιο από τα παιδιά τους έχουν αδυναμία μα μου λένε ότι δεν γίνεται να τα ξεχωρίσουν. Έτσι κι εγώ, επειδή αυτά τα τρία είναι τρεις δρόμοι δημιουργίας μου δεν μπορώ να τα ξεχωρίσω και μάλιστα για μένα επειδή τα θεωρώ ως

